

LBRIS

We know
books

MĂLINA VASILACHE

cu

învățăături

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2026

Cuprins

Ariciul Uri ...	5
Frumusețea Medusei ...	13
Lauda de sine nu miroase-a bine ...	19
Mama-Păianjen-Lup ...	27
Povestea Păsării-Croitor ...	33
Pacu și scrisul caligrafic ...	39
Lecția pijamalei ...	49
Loni cel nerecunoscător ...	57
Povestea lingurilor nefolosite ...	65
Iubire la pachet ...	69

Ariciul Uri

Da, într-adevăr, ariciul era diferit. O știa și el, doar o auzise de atâtea ori de la cei din jur. Îl porecliseră Uri, asta pentru că în limba aricească „Uri” înseamnă urât. El parcă nu se vedea așa, dar, dacă toți îi spuneau astfel, trebuie să fi fost adevărat. De-a lungul timpului, învățase să îi ignore și să nu mai dea apă la moară când râdeau de înfățișarea lui, dar se retrăsese în sine, renunțase să se mai privească în oglindă, iar mai apoi, le acoperise pe toate din casă din dorința de a nu-și mai vedea chipul. Părea că la înfățișarea lui toate începeau cu „prea”.

În dimineața asta, ca de obicei, nu îi convenea nimic. Mustățile erau *prea* răsucite, pesemne din cauza poziției somnului pe pernă. Țepișorii erau *prea* încâlciți, iar o urechiușă era de-a dreptul *prea* turtită. Ce mai, se trezise cu fața la cearșaf. Unde mai pui că

LBRI

We know
books

era ziua în care trebuia să își spele hăinuțele la râu. În fiecare zi de marți se ducea, dar azi... azi nici nu ar fi vrut să iasă din casă, atât era de întors pe dos. Se ridică anevoie din pat și se hotărî să nu renunțe totuși la rutina lui, dar nu înainte de a-și pregăti un ceai. Ajunse cu greu la bucătărie, umplu ibricul cu apă și îl trânti indispus pe micul său aragaz. Când să aprindă focul, se sperie, iar inima începu să îi bată atât de tare, încât era gata-gata să răstoarne ibricul. Se întoarse repede să vadă cine se mai afla în bucătăria lui. Știa sigur că mai e cineva cu un chip nu prea prietenos, căci imaginea acestei creaturi se reflectase în apa din ibric. Întrebă speriat, cu vocea tremurândă, dar încrezătoare, ca nu cumva să se observe că îi este frică:

— Hei, cine e acolo?!

Nu răspunse nimeni, iar ariciul își dădu seama că nu are motive să se teamă, așa că se liniști ușor-ușor. Cine știe, poate doar își închipuise...

Termină de pregătit ceaiul și îl lăsa să se odihnească în ceașca lui favorită, însă când se aplecă să soarbă o înghițitură, scăpă ceașca pe podea, iar ea se sparse în zeci de bucăți. Se pare că îi apăruse din nou imaginea creaturii, de data asta în ceaiul său de smochine uscate.

LIBRIS

We know
books

Căută cu înfrigurare în toate cotloanele bucătăriei, apoi în toată casa, dar, la fel ca prima dată, nu găsi pe nimeni. Asta îi puse capac. Tot ce-și mai dorea acum era să plece cât mai repede din căsuță. Își luă coșulețul cu hăinuțe și plecă grăbit spre râu. Drumul era plăcut, aerul proaspăt, soarele calduț, iar ariciul se mai liniști.

Ajuns la râu, trânti coșulețul și începu să sorteze hăinuțele pentru a le spăla. Ridică o bluziță pătată cu suc de mure ca să vadă unde trebuie să insiste cu spălatul, dar ce văzu sub aceasta, în apa râului, îl făcu să o scape și să fugă mâncând pământul. Se pare că „arătarea” îl urmărise până aici. Se ascunse în spatele unei tufe de zmeură și așteptă cu inima bătând cu putere să îi spargă pieptul să vadă ce se va întâmpla. Stătu cât stătu, apoi mai stătu puțin până se mai calmă, prin urmare se întoarse la râu să își recupereze coșulețul. Ridică bluzița, o puse în coș, iar deasupra lui, în apă, nimeni altcineva decât lighioana de mai devreme. De data asta încremeni și parcă timpul se opri în loc. Câteva secunde nici nu respiră și nici nu clipi. Când în sfârșit o făcu, creatura clipi și respiră odată cu el. Apoi îi tresări o mustăcioară și creaturii la fel, apoi îi zvâcni o pleoapă, la fel și creaturii. Într-un final căzu în funduleț, iar arătarea îl imită.

LBRIS

We know
books

LBRIS

We know
books

Ființa aceasta făcea tot ce făcea el, părea că sunt una și aceeași persoană. *O, dar vai, chiar erau una și aceeași persoană. Imaginea creaturii nu era altceva decât imaginea lui oglindită în apă.* Se privi mai atent și schiță un zâmbet. Ei, dar parcă acum nu mai arăta atât de rău. De când se știa nu mai văzuse un arici atât de original, cu mustățile răsucite, cu țepii încâlciți și cu urechiușa turtită. Știa exact ce-i trebuia pentru a întregi această imagine unică, astfel că rupse o floare și și-o prinse la ureche. Se privi în apa râului, zâmbi, iar imaginea îi răspunse cu un zâmbet larg. Își ridică cu grijă coșulețul și plecă vesel spre casă, convins că este unic, iar unic nu înseamnă urât – și asta este chiar foarte, foarte bine.